

ЗАШТИТИТЕ ЕВРОПУ ОД ЕВРОПЕ: Од оног поражавајућег призора на Звездиној Маракани још се нисмо оправили: двадесетак хиљада наше деце просуло се ничице пред потресеним Владимиром Путином и Русијом. Па тако неколико пута. Не вреди да их се одричемо. Да су се онако просули и пред било ким другим, било би исто. Али сада је питање: зашто је све више оних који воле Русију, а све мање оних који воле Европу. Зато што Русију познају тако мало, а Европу као злу пару. Слабо куд путују. Слабо шта читају. Друга књига „Сеоба“ Милоша Црњанског има више од 900 страна – појма немају шта је у Русији дочекало ни његове Исаковиче. Са Европом је другачије. Њу, главом и брадом, овде представља једна превасходно неспособна, у доброј мери недобронамерна, а богами и сваки час изненађујуће корумпирана власт. Коју баш такву, здушно и јавно подржава баш Европа. Док се светски (и европски) „мемоаристи“ присећају како су је и сами донирали и корумпирани.

ПОЗОВИТЕ И МЛАЂУ: Одавно се о викенду није толико говорило о једном интервјуу као о прошлонедељном интервјуу Млађе Динкића београдском Пресу. Упркос пропаганди коју шире недоучени и лењи аутори, Млађа је објавио да је прва влада Војислава Коштунице била најуспешнија постоктобарска влада. Коју је он, из чистог „сврбогуза“ и нечистог удворишта, оборио. Сем што је била за последњу србијанску деценију необично идеолошки конзистентна – чиниле су је странке углавном десног центра – та је влада била, изгледа Србији неопходна срећна комбинација националиста и мондијалиста. Иначе пун поштовања према ауторитету оца, Динкић је у тој влади мало упристојио своју националну равнодушност и уподобио је Коштуничној националној преосетљивости, а Коштуница му се, заузврат, није превише мешао у питања трошења новца. Та је влада вероватно била програмирана да се распадне у тренутку признавања Косова, али сем што није сигурно да би се то десило, то би јој био и природни крај мандата. Иако је Министарство приватизације, после кратке епизоде зване Бранко Павловић, и у тој влади остало под приличним утицајем Демократске странке, европски интересни кругови били су, изгледа, на већој штети од домаћих демократа. Влада о којој Динкић говори није наравно била сасвим оперисана ни од, сачувај ме боже, особина које красе све постоктобарске владе, али је довољно навести само неколико њених економских постигнућа, па да се Динкићево признање озбиљно узме у разматрање. Прво, од 2000. године до данас, само се током 2004. и 2005. године десило да је број запослених у Србији порастао – било је то за мандата те владе. Друго (позивам се на интервју Кори Удовички из априла 2006): „То је веома импресивно и мора да се ода

признање садашњем министру финансија да је за ове две последње године успео да смањи јавне расходе за четири процентна поена“, свако ко се и мало бави овим питањем зна какво је то постигнуће. И треће, влада о којој Динкић говори оставила је влади која је после ње дошла, додуше и зато што као техничка влада није ни могла слободно да троши, целих три милијарде (приватизационих) евра у каси. Само годину дана касније ту је било само 270 милиона. Узгред буди речено, 2005. година је изгледа била најуспешнија година претходне деценије или, да опет цитирам Кори Удовички: „Све је кренуло да се опоравља и то на ширем фронту“. Претходна Динкићева тврдња обезнанила је само и иначе недобронамерне навијаче. Много је, међутим, скандалознији један други део интервјуа, у коме Динкић објашњава шта је државним функционерима у ствари важно и чему посвећују бољи део свог радног времена: „Пример је отварање фабрике Калцедонија у Сомбору, на чему сам радио неколико година. Италијани су, како то протокол и налаже, позвали на отварање и председника Бориса Тадића, премијера Војводине Бојана Пајтића и мене. Међутим, кабинет председника је изабрао да дан отварања фабрике буде баш када сам ја на службеном путу у Јужној Кореји, иако сам понудио било који други термин у том месецу. То су ситнице које су бесмислене грађанима, али ситница по ситница довела је до урушавања односа“. И све то у Србији у којој десетине хиљада људи не зна да ли ће следећег понедељка имати радно место, стотине хиљада не знају шта ће следећег јутра за доручак, а бар половина од тог броја још ни вечеру није прегурала.

ЕВО, ПОЈЕДИТЕ ВУКА: Знате у чему је разлика између певача Милоша Бојанића и политичара Чедомира Јовановића? Кад Бојанић лупета о Јеврејима пред судом одговара он. Кад Јовановић лупета о Африканцима, треба да настрада Вук Јерemiћ. Уместо што се рита, отима и позива на правну државу. Вук није први који би требало да настрада уместо Чеде. Кома све треба да буде опрштено. Јер нас води у Европу. Коју волимо све мање. И зато што тачно знамо шта нас тамо чека. Чеда.

(Данас)